

Egy egész város vett búcsút Matyi bácsitól

Szakály Máttyás díszpolgárunk karácsony másnapján, életének 87. évében elhunyt. Azok közé tartozik, akik gazdagon éltek a tehetséggel, az élettől kapott lehetőségekkel.

1916. április 8-án született Budaörsön. A zenével már kisgyermekkorában kapcsolatba került. A gyermekkori családi élmények meghatározták egész életútját: tanítóként, majd később ének-zene tanárként. Első sikeres kamagyi megbízását a budaörsi keresztény munkásegye-

Matyi bácsi a Budaörsi Napló tizedik születésnapj ünnepségén, 2001. nyarán

sület férfikarától kapta. A háború vihara miatt karvezetői tevékenysége egy időre félbemaradt. 1946 februárjától azonban a kitelepítéskor feloszlott templomi énekkart szervezte újjá, mint kántorvezető, s 1950-ig irányította. 1952-ben megalakul a helyi KIOSZ szervezetének férfikara, amelynek vezetésére kérték fel, és ami 1954-ben vegyes karrá alakult, és a kultúrház keretében 1981-ig a kórusirodalom széles repertoárját mutatta be.

Szakály Máttyás sok évtizedes budaörsi pedagógusi tevékenysége során a fiúiskola, azaz az 1. Sz. Általános Iskola és Gimnázium tanáraként generációk sokaságát oktatta a dal, az ének, a zene és ezeken keresztül a humanista értékek tisztelésére, szeretetére. Gazdag életútjának eredményeit tágabb és szűkebb környezetére egyaránt elismerte.

Matyi bácsi már nyugdíjasként, 1979-

ben mind helytörténeti, mind kulturális szempontból igen jelentős tevékenységbe kezdett: német nemzetiségi származásától vezetve a helyi és a környék német népdalainak összegyűjtésére vállalkozott. 1983-ban pedig újból életre hívta az egykori Lyra dalkört. Első hang-

lemezük Németországban, a kitelepített budaörsiek támogatásával készült. Egy, az 1980-as években készült interjúban így vallott önmagáról, hivatásáról: „A kórus a szenvedélyem, ha nem volt, csináltam magamnak. És amíg engedi az egészségem, nem is hagyom abba.”

Matyi bácsi több mint hatvan éven keresztül állhatott Budaörsön, Törökbálinton és Biatorbágyon a karvezetői pódiumra. A gyémánt diploma elismerést hatvan éves pedagógusi jubileuma alkalmából nyújtották át számára.

Szakály Máttyás temetési szertartásán – földi maradványait a római katolikus templomban ravatalozták fel – többen voltak ott, mint karácsonykor az éjféli misén. Felesége, fiai és unokái abból meríthettek erőt, hogy szinte egész Budaörs osztozott fájdalmukban és az emlékezésben.

„Bevallom, csodáltkuk, kicsit talán ingyeltük is felülmúlhatatlan nép-szerűségét – mondta gyászbeszédében a polgármester –. Mindenki nagy szeretettel vette körül. Egykori diákjai rajongásig kedvelték, emlegették a legendás, hangulatos énekórákat. Derűje, optimizmusa, élete alkonyán sem hagyta el ... Házasságkötésük gyémántjubiléumán köszöntöttük Éva nénit és Matyi bácsit. Jó volt tapasztalni a két nagyszerű ember példamutató együttélését, az őket körülvevő családi harmóniát. ... Lelkesen mutatták meg féltve őrzött családi relikviáikat. Panaszként csak annyit mondott Matyi bácsi: Gyerekek nincs étvágyam, nem tudok enni. Egészségi állapotának változásaitól függetlenül valamennyi városi rendezvényünket megtisztelte jelenlétével ... A német nemzetiségi kultúra ápolása érdekében végzett több mint fél-évszázados munkáját 2002. januárjában a legmagasabb kitüntetéssel köszönte meg az országos német kisebbségi önkormányzat. Fájdalmas valóság: a 2003. évi rendezvényre díszvendégként ismét meghívás érkezett címére, amelyet azonban ő már nem vehetett át.”

*

Ahogy nagyon sokaknak, a Budaörsi Napló szerkesztőjének is legkedvesebb tanára volt Matyi bácsi. Pedig soha nem tudtam igazán énekelni. Azonban a zene szeretete mellett alapértékekre, és főként más emberek megbecsülésére tanított meg. Hogy miként, azt lehetetlen leírni, de az talán mond valamit, hogy kisiskolásként minden délután sajgott a fejem a tőle kapott kokiktól (lányoknak a fejre barack, fiúknak arcpírító pofon dukált a rendetlenkedésért), ám eszembe se jutott haragudni rá ezért, inkább azon sértődtem volna meg, ha kimaradok az aznapi adagból.

Soha nem fogom elfelejteni, ahogy még halála előtt néhány héttel is vigasztalt, amikor a szerkesztőségünkbe beérkező névtelen levelekről panszkodtam neki. Bár már nagyon halkan beszélt, és ahogy megfogta a kezem, mintha egy kisgyerek érintése lett volna, a szavai mégis erőt adtak munkám folytatásához: „Csináld csak az újságot tisztességgel, ahogy eddig, és ne foglalkozz a politikával. Nem akarsz inkább dalokat gyűjteni és énekelni?” Alighanem Budaörs legtisztességebb embere volt.

(- let)

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik Szakály Máttyás tanár, karnagy búcsúztatásán résztvettek és gyászunkban osztoztak. A Szakály család